

Bevezető gondolatok — lázadó hittel

A Magyar Szocialista Párt Hívő Tagozatának meghívásával kapcsolatban többen is kételyeiket fejezték ki. Némelyek egyenesen azt tanácsolták, hogy ne fogadjam el a meghívást, nehogy a párt saját politikai céljaira használhasson fel.

Visszaemlékszem, hogy 1990 februárjában megint mások arról akartak meggyőzni, hogy az akkori egyházvezetők ígéretére szóló meghívásait, kompromittált múltjuk miatt, utasítsam vissza. Tavaly a debreceni pápalátogatáson való részvételtől is el akartak tántorítani, de egyeseknek még a református világtalálkozó is szentségtörésnek számított. És tovább sorolhatnám azokat az eseteket, melyek alkalmával kellemetlen választás elé állítottak, illetve visszautasító magatartásra akartak rávenni egyik vagy másik oldal hívei.

Tapasztalatom szerint Magyarország politikai közvéleménye erősen *megosztott* és *polarizált*, az ország politikai légköre rendkívül *destruktív*. A mostoha kisebbségi állapotából nemzetéhez és az anyaországhoz közeledni vágyó, határon túl élő magyar csalódba találja magát szemben ezzel az egészségtelen helyzettel. Testvérek helyett mostohákra talál, s belőle is elillan minden testvéri érzés. Hamar kénytelen beletörődni a Moszkva tér és a Rákóczi út puszta realitásaiba. És maga is alkalmazkodik.

A régít felcserélő *újfajta pártosság* engem is kezdettől fogva nyomaszt, lelkiismereti kényszer alatt tart. Hosszú ideig én is messzemenően alkalmazkodtam, és úgy igyekeztem viselkedni, hogy senkit ne bántsak, lehetőleg mindenkinek a kedvében járjak. Nemigen sikerült. Végül azonban meguntam ezt a folyamatos, kínos alkalmazkodást, szüntelen egyensúlyozgatást és bosszantó méricskélést, és nemrég elhatároztam, hogy békésen és csendesen *fellázadok*. Tisztáztam magamban, hogy senkivel sem leszek hajlandó távolságot vagy haragot tartani a másik kedvéért, s noha továbbra is meg fogom hallgatni mindenki véleményét, mégis ezután egyedül a *lelkiismeretemre* hallgatok. Ha tévednék is — bár jó lelkiismerettel tegyem.

Azóta történt, hogy táviratban üdvözöltem a *FIDESZ* kongresszusát, Nagyváradon találkoztam az *SZDSZ* képviselőivel, és üzentem elnökének, vasárnap pedig elmentem a *Kereszténydemokrata Néppárt* I. kongresszusára — ma pedig itt vagyok, a *hívő szocialisták* „rendhagyó estjén”. És mindezzel együtt utóbb is vállalom a tavalyelőtti *taxiblokáddal* kapcsolatos álláspontomat. Mert igenis megengedhetetlen, hogy kizárólagos indulatokkal viszonyuljunk egymáshoz.

Hívő emberként eljöttem tehát a hívő szocialisták rendezvényére, abban az evangéliumi hitben, melyet itt lévő szolgatársam is minden bizonnyal oszt, hogy: „Áldott, aki-jó az Úrnak nevében”. — Ittlétünk így legyen áldott. A hit egyetemes, senkitől sem választhat el, akik őszintén vallják. Nevében senkit sem lehet „kizárni az üdvösségből”.

És jöttem úgy is, *mint magyar*. Nemzeti közösségünk is van annyira egyetemes, hogy nem akadhat fenn sem országok, sem pártok határain. Meg kell haladnia az egymástól elidegenítő különbségeket. A múltból örökölt távolságokat is át kell hidalnia — összefonódva a hegyeket is elmozdítani tudó hittel.

Tartva ugyan a „kereszténykurzus” oktanán vádjától, magyar keresztényként ma mégis azt mondom, hogy *ne vessük el egymást* és a bizodalmat — „melynek nagy jutalma van” —, hanem *fogadjuk be egymást szeretetben*. Szocialisták és nem szocialisták *ezzel bizonyítsák hiteles kereszténységüket* és az egész nemzetre igényt tartó *igaz magyarságukat*.

Elhangzott Szegeden, a Móra Ferenc Múzeum dísztermében rendezett tanácskozáson 1992. április 28-án.